

[Levinsen.]

Krav om at blive fritaget for enhver Indblanding i det, de kalder deres egne Sager, saaledes som det jo saa ofte er udtrykt i det blomstrende Sprog om Bonden som den frie Mand paa egen Gaard, som uden fremmed Indblanding forbeholder sig at disponere efter egne Ideer og egne Interesser? Vi kender jo disse Anskuelse og har været præsenteret for dem saa mange Gange gennem Aarene. Denne stærke Pukken paa den frie Mand's Selvstændighed har efter min Opfattelse medført et beklageligt Misforhold mellem det danske Landbrugs Produktion og dets Afsætningsmuligheder. Mon ikke Landbruget havde været bedre tjent med lidt mindre Pukken paa sin Selvstændighed og til Gengæld lidt mere Kontakt med den sociale og økonomiske Udvikling, som vi dels gennemlever, dels skal gennemleve, dersom den mægtige Produktionskraft, som ikke mindst det danske Landbrug besidder, ikke skal blive til Fordærv og Ødelæggelse for Samfundslivet, der hvor dets Muligheder og Ideal jo dog er Velstand og økonomisk Tryghed for Menneskene.

Det ærede Medlem Hr. Duborg talte forleden fra denne Talerstol om Landbrugets Forhold. Saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, er han Fortaler for et Program om Tilpasning. Tilpasning er jo et Ord, vi har hørt adskillige Gange i den senere Tid. Men hvad er nu Tilpasning? Det er kun et andet Udtryk for Nedsikring. Men lad os for en Forandrings Skyld blot kalde det Tilpasning; i Mangel af nye Ideer kan man naturligvis ogsaa bruge en ny Benævnelse paa en gammel Ting. Men da den saakaldte Tilpasning normalt kun kan praktiseres overfor Arbejdsløn, overfor Skatter, hvad opnaar man saa ad den Vej? Jeg ser ikke rettere, end at man skærer Lønningerne ned for at skaffe Penge til at betale Renter med. Altsaa, man tilpasser, for at Kapitalen kan faa det fulde Udbytte, ogsaa under det stærkt dalende Prisniveau for Landbrugsvarer, og Resultatet bliver, at Kapitalens Udbytte af Jorden er stærkt stigende, medens det arbejdende Samfund, de arbejdende Borgeres Udbytte er stærkt dalende.

Er det egentlig ikke en noget farlig Form for Tilpasning? Ser vi lidt tilbage over blot den sidste Tid, saa spørger man jo med ikke ringe Ret om Landbruget egentlig har stridt for ret mange andre Opgaver siden 1920 end Tilpasning, og med hvilket Resultat? Ja, de har opnaaet stærkt dalende Lønninger for Arbejderne i Landbruget, og Landbruget har ved denne Tilpasning opnaaet noget dalende Udgifter i øvrigt,

men stærkere end noget andet har Landbruget jo samtidig opnaaet faldende Priser paa Landbrugsprodukter.

Skulde den Vej, der fører fremad for Landbruget, mon ikke være en anden Form for Tilpasning til Eks. at søge at tilpasse Produktionen i et noget rimeligere Forhold til Afsætningsmulighederne? Var det ikke ogsaa i den Krisetid, som vi lever under, hvor man fra Landbrugets Side med Rette ser Fremtiden i Møde med Ængstelse, Ulejligheden værd at undersøge, om Landarbejdernes Lønninger og Arbejdsvilkaar og deres Købekraft alligevel ikke ogsaa direkte og indirekte øvede nogen Indflydelse paa Landbrugets Produktpriser? Mon der ikke for det danske Landbrug ogsaa var Anledning til at tage op til alvorlig Overvejelse en Undersøgelse af, om ikke en international Regulering af Arbejdstiden og Arbejderlønningerne for Landbrugets Arbejdere skulde være et af de Midler, der maatte bringes i Anvendelse mod den internationale Landbrugskrise, som jo ogsaa er Hovedaarsagen til vort Landbrugs og vore Landbrugerens økonomiske Vanskeligheder. Tilsyneladende kan det jo se meget fordelagtigt ud for Landbruget at have en lang Arbejdstid og ringe Løn for dets Arbejdere, men der opnaas sikkert ikke noget godt, ikke noget sundt ved at producere saa billigt, at Produktionens Udøvere ikke har Raad til at købe de fremstillede Produkter.

De af det ærede Medlem Hr. Duborg i øvrigt fremsatte Bemærkninger frister mig til at pege paa, at de fleste af Landbrugets ledende Mænd, saavel de politisk ledende som de fagligt ledende efter min Opfattelse har været meget slette Raadgivere for Landbruget gennem Aarene. Gennem en Periode, hvor Priserne dalede, fordi Afsætningsvilkkaarene blev strammere og strammere, havde de kun et Raad til Landbruget, nemlig: mere Produktion og mindre Forbrug, større Arbejdsydelse og mindre Løn. Ved Siden af Landbrugskrisen har vi jo et af de første talende Resultater af denne Politik i den Kontingentering af Baconindførselen, som England nu underkaster os, simpelt hen fordi det engelske Rige ikke vil lade det i produktionsmæssig Henseende saa højt udviklede danske Landbrug slaa det engelske Landbrug ihjel. Det vilde vist ogsaa i kommende Tider gavne det danske Landbrugs egne Interesser, om det selv evnede at afstemme sin Produktion mere i Overensstemmelse med Markedets Behov. For mig er det derfor glædeligt at iagttage, at der begynder ogsaa i Landbrugets egne